

ANNE-LAURE VANDEPUTTE, ACTRICE

‘Bij mij is
het alles
of niets’

De Standaard/Cultuur 02/06/2018, bladzijde 1

All rights reserved. Gebruik and reproductie enkel mits toelating van de uitgever
via De Standaard/Cultuur

Anne-Laure Vandeputte, actrice
op de rand van de grote doorbraak

'Ik heb modellenwerk gedaan maar ben geen model geweest'

Ze schittert als losgeslagen junkie in 'JR' van FC Bergman en is volgend jaar op uw tv-scherm te zien met drie series. Maak kennis met Anne-Laure Vandeputte, niet alleen een getalenteerd model, maar ook een van onze meest beloftevolle actrices.

FILIP TIELENS, FOTO'S PIET STELLAMANS

De Standaard/Cultuur 02/06/2018, bladzijden 4 & 5

All rights reserved. Gebruik and reproductie enkel mits toelating van de uitgever via De Standaard/Cultuur

Het is niet de eerste keer dat Anne-Laure Vandeputte (24) op de cover van deze krant prijkt. Zes jaar geleden stond ze al eens op een voorpagina, toen van *de Magazine*. Ze poseerde er voor de lens van Athos Burez, wat ze net nog eens herhaalde voor zijn expo *Barok Burez* die dit weekend open is in het MAS.

Haar modellenleven heeft Vandeputte grotendeels afgesloten. Acteren gaat nu boven alles. Met succes. Twee jaar geleden liet ze zich voor het eerst optrekken in het theaterstuk *Cluser* van Skagen, zij aan zij met Barbara Sarafian en Tom Vermeir. Na een gastrol bij De Roovers belandde ze in *JR*, de megaproductie van FC Bergman waarin een film live wordt gecreëerd in en om een centrale torenconstructie van vier verdiepingen. Het stuk wordt deze week opnieuw opgevoerd in Gent, maar de tickets zijn al bijna allemaal de deur uit.

In *JR* vertolkt ze Rhoda, een roekeloze meid die verslingerd is aan drank, drugs en mannen. 'In het boek van William Gaddis waarop FC Bergman zich baseerde, is Rhoda een roekeloze platte griet', vertelt Vandeputte. 'Op het toneel speel ik haar met vette haren, een te kort shirtje en rotte-tandenschijn. Die fysieke informatie helpt me erg om zo'n rol vorm te geven.'

Dat doet ook haar zware Gentse accent. 'Het is eerder het dialect van Oudenaarde, waar ik ben opgegroeid. Met zo'n plat accent kan ik makkelijker improviseren. En het past goed bij Rhoda, die een raleende furie is. Zij is echt totaal verloren, al probeert ze dat te verbergen achter haar forse gedrag. Rhoda doet alsof ze een dikke eeltlaag heeft, maar eigenlijk is ze gewoon van pudding. (lacht) Die gelaagdheid maakt haar zo'n interessant persoon.'

Lelikhed

Met haar expressieve speelstijl is Vandeputte ideaal gecast als Rhoda te belchamen. 'Bij mij is het alles of niets. Al in de kleuterklas zeiden ze: 'Als Anne-Laure lacht, dan lacht ze heel hard. Maar als ze verdrietig is, dan is het hek van de dam.' Dat slaep ik al lang mee.' (lacht)

En het komt haar alleszins goed van pas in *JR*, want over haar gewaagde vertolking is zowat iedereen vol lof. Acteur Bruno Vanden Broecke roemde haar enorme energiepeil en hoe ze die spanningsboog tot het einde kan volhouden. Jan Bijvoet, haar collega in *JR*, bewondert vooral Vandeputtes lef als speler en hoe ze niet beschaamd is om lelijk te zijn op scène. 'Het doet haar blozen. Als ik speel, ben ik niet meer Anne-Laure. Ik ben dan deel van een groter kunstwerk. En daarin moet je je lelijkheid durven tonen, want zo zijn mensen nu vaak eenmaal. Dat vind ik erg belangrijk.'

'Ze zal het meermalen benoemen tijdens dit interview: menselijke onbeholpenheid is haar allergrootste bron van inspiratie. 'Ik hou van personages die het ene zeggen, terwijl ze het andere bedoelen. Bewust of onbewust. Bij Rhoda is dat extreem uitvergroot. Murielle Scherre (*ingerie-ontwerper, red.*) postte na het zien van *JR* een foto op Instagram waarbij ze schreef dat mijn rol voor haar zo herkenbaar was en dat ze daardoor zichzelf beter had leren begrijpen. Het heeft dus nut om gebroken menskes en hun onbeholpenheid te tonen. Dat doet hij ook iets met een mens.'

Meespelen in *JR* deed ook iets met Vandeputte zelf. 'Met FC Bergman werken was echt een cadeau. Ik trok grote ogen, heb zoveel geleerd. Ik

'Ik hou van personages die het ene zeggen, terwijl ze het andere bedoelen. Bewust of onbewust.'

voelde me net een sponsje. Heb je die eerst gezien van *JR*? Dat zijn allemaal toppers. Ik heb zoveel chance dat ik tussen hen mag staan. Maar geïntimideerd ben ik niet. Wel enorm nieuwsgierig naar hoe zij hun vak aanpakken.'

Maar zelfs na twee weken spelen in Antwerpen heeft Vandeputte nog steeds geen idee hoe *JR* er nu integraal uitziet, 'ik heb totaal geen overzicht over het geheel, wat dat vind ik de max. Als speler in *JR* ben je slechts één onderdeel, een tandwiel in een gigantisch radatwerk. Regisseurs Stef Aerts en Marie Vinck zeggen altijd dat ze *menskes* willen laten zien in een wereld die hen te veel wordt. Wel, dat gevoel heb ik als actrice in hun stuk zelf ook. (lacht) Ik zit de hele tijd in die toren en loop als een zottin van scène naar scène. En wanneer ik niet moet spelen, verstopt ik me elders achter de lamellen waar de film op geprojecteerd wordt. Bij een decorombouw help ik nuistal mee meubels en muren verschuiven. Een seconde later kan er dan alweer een camera op mijn gezicht gericht zijn, terwijl er buiten heel nog technici een spijker in een muur kloppen. Totale waanzin is het, maar zo is 'ijn.'

Geen girl next door

Het is opvallend hoe vaak Vandeputte wordt gecast als de 'edgy, drugsverslaafde jonge vrouw met een hoek af'. Dat is niet alleen zo in *JR*, maar ook in *Grensländers*, een nieuwe Vlaams-Nederlandse misdaadserie waarvoor ze net de opnames afrondde. Ligt de typesetting op de loer? 'Ik heb zelf geen idee waarom ik zo vaak gevraagd wordt voor dat soort rollen. Misschien omdat ik ros ben?' Weet ik wel. Hoe dan ook, tot nu toe vond ik alles vreed plezant: het ging telkens om boeiende, complexe rollen. En liever dat dan het spelen van een oninteressante *girl next door*. Maar goed, geen enkele acteur wil altijd hetzelfde vertolken. Ik wil in mijn leven dus nog wel wat anders spelen dan drugsverslaafden.' (lacht)

Dat zal zeker gebeuren. Vandeputte is een van de hotteste actrices van het moment. Tot nu toe speelde ze op het kleine scherm vooral bijrolletjes in tv-series als *Vermist*, *Generatie B*, *Zie mij graag* en *De Ridder*. Televisie-abonnees kennen haar misschien uit *It's showtime*, de reeks van Bart De Pauw die de VRT ondertussen in de vulnisbak heeft gekieperd. Maar 2019 zou wel eens echt Vandeputtes jaar kunnen worden. Naast *Grensländers* op Eén, zal ze bij VTM te zien zijn in *De bende van Jan de Lichter*, een reeks gebaseerd op het gelijknamige boek van Louis Paul Boon over een struikrover in Aalst. Dat is een kostuumdrama, waarvoor Vandeputte een reeks gebastard en – voor de verandering – een meer timide meisje speelt. Deze dagen draait ze ook nog voor *Fiskepark*, de nieuwe fictiereeks van Tomas De Soete voor Canvas. In deze persiflage op *true crime*-series vertolkt Vandeputte een wicca-gooroe. Er zal altijd wel een excentriek kantje aan haar rollen zitten.

Met de kortfilm *Copain* van Jan en Raf Roossens mocht ze al maar de

Croisette in Cannes, maar in een langspeelfilm was ze nog niet te zien. Al scheelde het niet veel. *Rumour has it* dat Vandeputte bijna naast Daniel Day-Lewis had gespeeld in de Oscar-genomineerde film *The phantom thread*. 'Tijdens de opnames van *De bende van Jan de Lichter* stuurde Saskia Liénard (*haar manager, red.*) me een sms dat er een Amerikaanse castingagent interesse had. Jaja, dacht ik, allemaal goed. Tot ik hoorde dat het over een film zou gaan van Paul Thomas Anderson. Ik begon te flippen. Meteen stuurde ik enkele audiotapes op. Naar verblijft was Anderson daar heel enthousiast over. Maar daarna heb ik niets meer van hem gehoord. Ach, zo gaat dat in Amerika zeker?' (lacht) Ik zal dus nooit weten hoe dicht ik bij die rol ben geraakt. Maar ontgoocheld ben ik niet, integendeel. Dat Paul Thomas Anderson die video's heeft gezien, vind ik zo ook. (leeg de draaf) Hij mag me altijd bellen voor een volgend project!'

Een beetje model model

Tussen haar veertiende en twintigste stond Vandeputte ook in de spotlights, in haar vorige leven als model. 'Ik zeg altijd: ik heb modellenwerk gedaan, maar ben geen model geweest. Zo ben ik nooit gestopt met school. De shows op de grote modeweek liep ik niet mee, want die vielen tijdens de exams. Ik ben aan dat modellenwerk begonnen zoals ik aan alles begin: holderebolder. Nieuwsgierigheid is altijd mijn grootste drijfveer. En koppigheid, dat ook. Als ik iets onderneem, wil ik daar heel goed in worden.'

Dat doorzettingsvermogen was nodig als model, zeker op een leeftijd waarop je lichaam volop aan het puberen is. 'Ik kreeg geregeld commentaar op hoe ik eruitzag. Je lijf is je werk, dus dat is niet zo vreemd. Die commentaar kwam wel stevig binnen. Maar tegelijk maakt het je ook hard. Dus slecht vond ik dat niet per se. Ik heb alleszins veel geleerd van modellenwerk. Je wordt snel volwassen, of dat denk je toch. Je leert met andere mensen omgaan: soms met fijne collega's, soms met grote ego's. En je leert wanneer je je gatkes moet houden. Dat is me later als actrice nog veel van pas gekomen.' (lacht)

Model zag ze nooit als een job voor de toekomst, acteren wel. 'Toch kreeg ik in mijn eerste jaar op Toth Conservatorium in Antwerpen vaak te horen: 'Een beetje minder model, Anne-Laure'. Ik wist niet goed wat ze ermee bedoelden. Minder pose, of zo? Ik werd er helemaal *krank* van, omdat ik werd gelabeld als iets wat ik niet wilde zijn: een model.'

Nochtans kruipt ze in augustus als model op de planken, in het stuk *Truth or dare* van Lies Pauwels. Naast Vandeputte spelen zeven jongeren met een psychische kwetsbaarheid mee, een priester en twee echte topmodellen: Delfine Baets en Kim Peers. 'Zij hebben de hele wereld rondgereisd en prachtige beelden gemaakt. Daar vonden ze een grote authenticiteit in, die ik nooit vond. Ik ervaar modellenwerk vooral als: het zo goed mogelijk proberen te doen en vooral niet te veel eten. Tussen de fo-

tohoots zat ik vroeger vaak kunstig te doen aan de zijkant met een boekje, waarin ik dan theatercristelen schreef. Dat was iets van mij, om mij te wapenen tegen die sterke, perfecte vrouw die ik als model moest zijn.'

#MeToo

Poseren voor een camera of repeteren in een theaterzaal: als model of actrice ben je vaak onderworpen aan een mannelijke blik. Het viel op dat Anne-Laure Vandeputte zowel in *Cluser* als in *JR* uit de kleren gaat. Heeft ze daar, als jonkie, nooit enige druk toe gevoeld? 'Nee. Het klopte twee keer echt met mijn personage. In *Cluser* speelde ik een danseres in een stripclub en in *JR* is de naaktheid deel van de lelijkheid en schaamteloosheid van Rhoda. Als ik voel dat naakt gaan niet bij mijn rol past, dan heb ik geen probleem om mee te zeggen. Net zo zal ik een rol weigeren als ik het gevoel heb dat de regisseur enkel een jong ding zoekt dat haar kleren wil uittossen. Waarmee wil hij zeggen dat elke actrice die luxe heeft: ik weet heus wel dat het systeem helaas niet zo werkt.'

In oktober pette Vandeputte nog een openhartig bericht op Facebook. Daarin sprak ze over de emotionele en lichamelijke kwetsbaarheid die bij haar job als actrice komt kijken. Die wil ze gerust aanvaarden, zolang dat in een veilige omgeving kan gebeuren. Maar daar is niet langer sprake van wanneer er zonder reden naar haar borsten of kont wordt gekeken. De uitleg die ze na dat soort voorvallen terugkreeg van die mannen in kwestie: ze stond daar nu toch in haar ondergoed. Of: het was maar om te lachen.

Opdringerige sms'en en denigerende opmerkingen als 'Rost bloed poept goed, zeker?' Vandeputte maakte het mee, zowat professioneel als privé. Maar ze heeft er genoeg van. 'Voor #MeToo voelde ik me erg oncomfortabel bij dat soort situaties, maar reageren deed ik vaak niet. Ik kropte het op, dacht dat het iets was waar ik zelf maar mee moest *deelen*, liep gewoon naar huis en voelde me kut. Ik ben zo blij dat er door #MeToo nu veel meer vrijheid is om te zeggen 'dit vind ik niet oké, stop daarmee' en dat de omgeving dat meer erkent en aanvaardt. Nu kan ik veel rustiger reageren op dit soort zaken en ben ik er minder pissig of geagiteerd over dan vroeger. Zonder #MeToo was dat allicht anders geweest.'

Een dikke acht

Dit interview vond plaats op een terras in Oostende, waar Vandeputte de afgelopen twee weken vertoefde om te schrijven aan *Attitudinisme*, de eerste voorstelling van Wandaat. Dat is de naam van haar 'maakplatformje' waaronder ze haar eigen voorstellingen zal creëren. De creatieve nood is duidelijk groot, niet enkel als uitvoerder maar ook als schrijvende artiest. Voeg daarbij de erkenning die ze krijgt, haar volle agenda en de vele vrienden die ze overal ontmoet, en je kan alleen maar concluderen: het gaat Vandeputte voor de wind. Of de gelukschaal van één tot tien geeft ze zichzelf een dikke acht. 'Ik heb veel chance met het leven dat ik leid. Op een avond deze week was ik met mijn mama aan het bellen, terwijl ik over de dijk liep en de zon zag ondergaan in zee. Toen besefte ik wat mijn overkomt is geflirt. Ik mocht hier echt zo veel mogelijk van proberen te genieten.'

'JR' van FC Bergman, van 5 tot 9/6 in de Foralierhal in Gent.

'Truth or dare' van Lies Pauwels, vanaf 31/8 in Het Paleis Antwerpen.

